

ES PEDRIS LLARG

Núm. 29
TRIMESTRAL
Setembre
1994

Revista Municipal d'Informació i Cultura

BEGUR/ESCLANYÀ

EDITORIAL

Els focs

Aquest estiu ha estat un dels pitjors que es recorden quant a focs. A tot Catalunya s'han cremat milers i milers d'hectàrees, llocs emblemàtics com el Montseny han patit la mossegada del foc, urbanitzacions senceres han hagut d'ésser evacuades, algunes persones fins i tot han mort.

A Begur també hem patit el nostre ensurt, però mercès a la ràpida intervenció dels bombers, avisats pels nostres ciutadans i policies municipals, no s'ha hagut de lamentar cap desgràcia.

Un cas concret: un incendi que vam patir a mitjan agost, un dia que bufava un fort vent de ponent. Uns veïns van veure la primera columna de foc i van avisar ràpidament els bombers. S'hi va presentar ràpidament la policia de Begur i de Palafrugell i la Guàrdia Civil.

El foc va poder ser controlat ràpidament. L'anècdota ve després. Mercès a la declaració d'una veïna es va poder detenir dos sospitosos, que dins el cotxe portaven una garrafa de cinc litres amb restes de gasolina, roba cremada pel foc, serra de tallar fusta, podalls, etc. El mateix testimoni declara que va veure com un d'ells usava líquid al bosc.

No obstant això, els mitjans de comunicació varen informar al dia següent que els dos presumptes autors havien estat posats en llibertat.

Fets com aquest fan créixer una gran indignació entre la gent i alhora fan que les forces d'ordre perdin la moral i la confiança. Tots hem de lluitar contra el foc, cadascú dins de les seves atribucions, per evitar que estius com el que acaba de passar es tornin a repetir.

Carles Alsina
L'Alcalde

Revista Municipal
d'Informació i Cultura

Núm. 29
TRIMESTRAL
Setembre 1994

* * *

Edita:

Ajuntament de Begur

Redacció:

Arxiu Històric Municipal

Imprimeix:

Impremta Palé, SAL
Clavé, 35 - Palafrugell

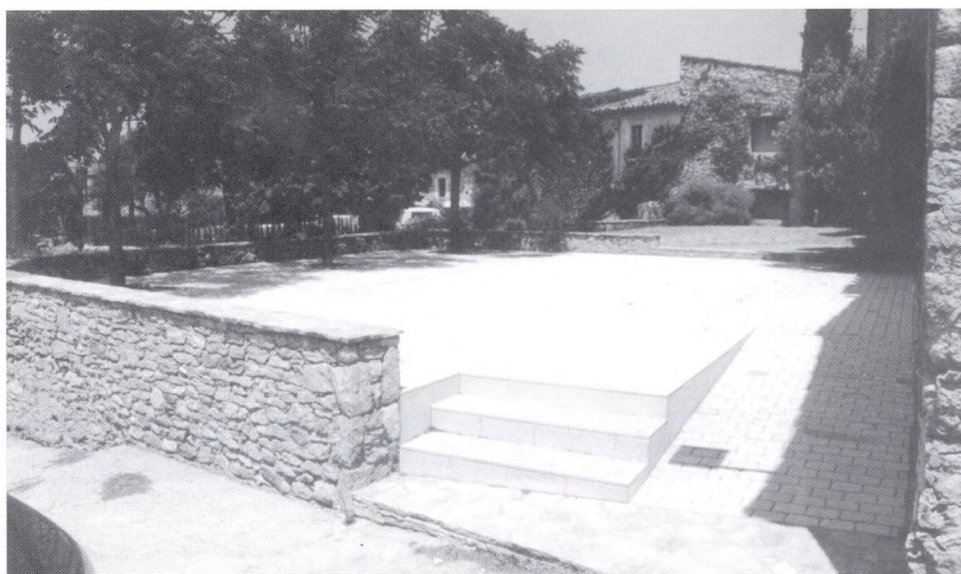
Dipòsit legal:

Gi - 802 - 1987

* * *

Els conceptes i opinions sostinguts en els articles signats que apareixen en **ES PEDRÍS LLARG** no representen, necessàriament, l'opinió d'aquesta revista.

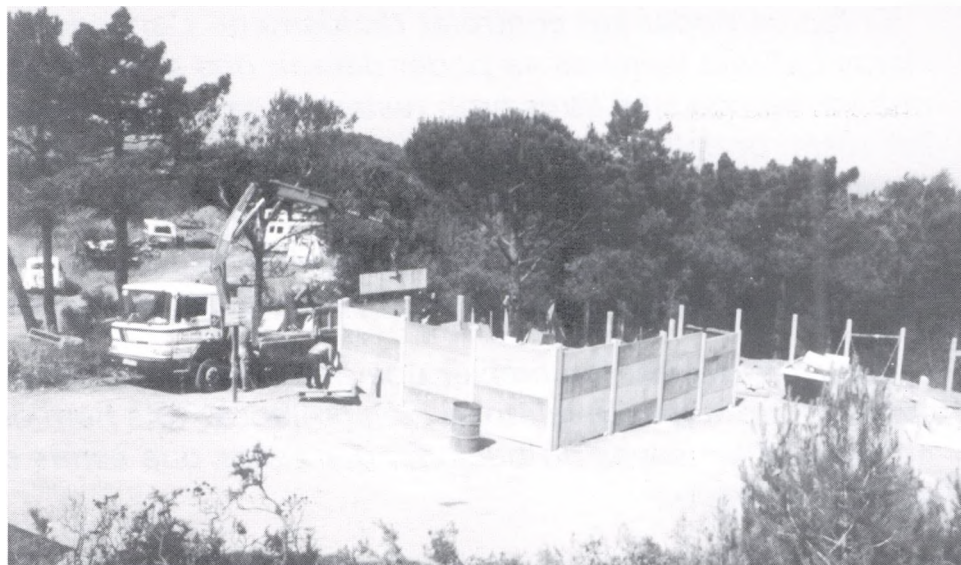
Recordem que les pàgines d'**ES PEDRÍS LLARG** són obertes a tothom. Qualsevol persona que vulgui emetre llur opinió o col·laborar en la revista ha de lliurar els originals a la Redacció, fent-hi constar les seves dades personals i el seu telèfon, sense que això suposi cap compromís de publicació dels articles que no s'hagin sol·licitat expressament.

S'ha procedit a una nova pavimentació i nova construcció d'escales i rampa de la plaça de l'Església d'Esclanyà, per eliminar, d'aquesta manera, les barreres arquitectòniques.

S'ha comprat una nova màquina per a la neteja de les platges, és un model molt modern que permet netejar d'una manera més ràpida i més eficaç.

S'ha barrat amb planxes de formigó tota la zona de recollida d'andròmines, per evitar que el vent escampi els papers i els plàstics. Al mateix temps queda molt més ordenat l'interior.

L'assistència social a Begur

Després de dotze mesos en el càrrec de regidor em dirigeixo per primera vegada al poble de Begur i Esclanyà. La meua intenció és donar a conèixer el treball que hem dut a terme fins al moment. Val a dir que hem tingut molta feina i que no ha estat gaire fàcil de realitzar, però allò que realment té importància és tot allò que s'ha pogut aconseguir.

Els afers socials han estat sempre un tema que ens han preocupat molt; de fet, és un tema força delicat ja que engloba problemes molt personals, com ara la intimitat de les persones. Va ser per aquest motiu que es van buscar dues persones especialitzades en assumptes socials perquè realitzessin un estudi detallat tant de Begur com d'Esclanyà.

El resultat va ser sorprenent. Vam poder observar com Begur és una població amb un nombre molt elevat de persones grans, moltes d'elles, a més, pateixen problemes socials força accentuats.

Begur té una població envellida si tenim en compte que un 12-14% de la població té 65 anys o més, mentre

que la mitjana de Catalunya està situada en un 11%.

Una altra dada que cal considerar és la relació entre la població que té 65 anys o més, i la de menys de 15 anys. En el cas de Begur, per cada 100 persones menors de 15 anys hi ha 70 persones majors de 65 anys. La mitjana de Catalunya és també inferior: per cada 100 persones menors de 15 anys hi ha 44 persones que sobrepassen els 65 anys.

Va ser per aquest motiu que vam arribar a l'acord que el poble necessitava uns serveis socials molt més complets que els que hi havia fins aleshores. Immediatament ens vam posar en contacte amb els responsables del Consell Comarcal d'Assistència Social, arribant a un acord per cobrir les necessitats existents.

El 15 de setembre de 1993 es va posar un anunci sol·licitant un diplomata social per exercir a l'Ajuntament de Begur. Es van presentar sis candidats i després d'unes converses i d'un examen, es va escollir la senyora Marta Baldrich i Vilanova.

Actualment el Servei Social

d'Atenció Primària del municipi de Begur està format per una assistenta social i per treballadores familiars que intervenen en casos d'ajuda a domicili.

La senyora Marta Baldrich és també l'assistenta social dels pobles de Torrent, Regencós i Mont-ras. L'horari d'atenció al poble de Begur és els dimarts, dimecres, dijous i divendres de 8 a 15 h.

En resum, de les dues hores que teníem adjudicades setmanalment per part d'una assistenta social de Palafrugell, hem passat a disposar de 30 hores setmanals que han donat lloc a més de 60 casos d'ajuda. Hi ha hagut casos de tota mena com és normal en un municipi com el de Begur, amb una població d'uns 2.760 habitants. Els casos més freqüents d'ajuda han estat per problemes econòmics, infància en risc, avis en risc, malalties físiques i problemes familiars diversos.

Antonio Valencia
Regidor de Sanitat

Millores en la circulació

Durant aquests últims tres mesos, s'han portat a terme un seguit d'actuacions encaminades a millorar la circulació a la vila i les platges.

Sa Riera: Instal·lació d'una illeta central i prohibició d'aparcament.

Prohibició d'aparcament a les zones conflictives i estretes de la riera i prohibició d'accedir a la riera des de mas Mató, creant un sentit únic de circulació, amb l'objectiu de millorar el trànsit i crear noves zones d'aparcament.

Vila: Canvi de circulació als carrers Santa Anna, Santa Teresa, Campuig i Sant Josep. El carrer Santa Reparada

queda de sentit únic en direcció sortida cap a Sa Riera. El carrer Campuig, de sentit únic cap al centre de la Vila. Els carrers de Santa Anna i Sant Josep també amb direcció única.

Sa Tuna: Creació d'un sentit únic de circulació aconseguint la creació de 100 noves places d'aparcament.

Recuperació paisatgística de la plaça traslladant els cotxes al nou aparcament, amb capacitat per a 60 places.

Antonio Gallego
Regidor de Governació

Begur i el Fons Català de Cooperació al Desenvolupament

Projecte: 42/93

Oventic: Un projecte de salut.

Dades: País: Mèxic. Regió: Chiapas. Continent: Amèrica. Presentat per: Medicus Mundi Catalunya. Import total projecte: 2.436.525 pta. Aportació sol·licitada: 1.000.000 pta.

Sinopsi: El municipi de San Andrés Larrainzar, situat a la Serranía Central de l'Estat de Chiapas, té una altitud mitjana de 2.000 m i és de clima fred i humit. El municipi està intercomunicat per 3 grans camins de terra que només arriben a 20 de les 57 comunitats. La precarietat de les comunitats augmenta molt en època de pluges, la qual cosa fa que sigui impossible de traslladar-se fins a San Cristóbal de la Casas, on es troba situat l'hospital estatal.

El projecte pretén la construcció d'un centre de salut per a les comunitats indígenes de Chiapas, a la comunitat d'Oventic, que és la més cèntrica i la de més fàcil accés. La població és majoritàriament indígena de parla tzotzil, llengua que comparteixen amb altres municipis dels Altos de Chiapas.

El centre donaria assistència sanitària digna a aquestes comunitats indígenes que fins ara la tenien vetada per les dificultats del transport dels malalts, per l'alt cost de les medicines i pel tracte discriminatori que reben dels centres sanitaris oficials.

Des del centre es duren a terme programes d'atenció mèdica, primers auxilis i la coordinació de programes de salut comunitària, adreçats a una població de 13.123 habitants.

Proposta de finançament: 1.000.000 pta.

A aquest projecte ha dedicat l'Ajuntament de Begur la partida "48000.413 Aportació Fons Català de Cooperació al Desenvolupament" del pressupost de despeses de 1994 amb una consignació de 600.000 pta.

Del que és el Fons, dels objectes que pretén i de la relació que hi té l'Ajuntament en parlarem en *Es Pedris Llarg* núm. 11, d'abril de 1990. Ara toca més aviat fer una sèrie de reflexions per acabar assolint un major compromís municipal en la cooperació amb el Tercer Món.

Sobre un pressupost d'ingressos

ordinaris per a l'exercici 1994 de 493.267.357 pta l'Ajuntament ha dedicat 600.000 pta a ajuda al Tercer Món a través del Fons Català de Cooperació al Desenvolupament. Això representa un xic més del 0,1%. Estem donant compliment a la quota mínima, el 0,1%, fixada per l'Assamblea General del Fons.

El 0,7% dels recursos ordinaris del pressupost d'ingressos són 3.452.869 pta. Aquesta és l'aportació que el nostre Ajuntament hauria hagut de fer per donar compliment als suggeriments de la Conferència de les Nacions Unides sobre el Comerç i el Desenvolupament (1968); a un dels objectius del Fons Català que és aconseguir que tots els integrants arribin a aquest percentatge de participació; i també a la campanya promoguda per la Federació Catalana d'ONG (Organitzacions No Governamentals) per al desenvolupament que, amb el lema "0,7%, Sí. Una qüestió de justícia", fa una crida a totes les institucions públiques perquè destinin el 0,7% dels recursos propis a l'ajut al Tercer Món.

Solem tenir dubtes que els nostres ajuts arribin a bon port i realment serveixin per pal·liar les necessitats que es plantegen. Això em fa creure que l'aportació a través del municipi, dels seus pressupostos, amb els diners de tots, és una manera transparent, neta i clara de participar com a poble en la Cooperació amb el Tercer Món, canalitzant les ajudes a través del Fons Català de Cooperació al Desenvolupament, eix bàsic aglutinador de la cooperació municipalista a Catalunya.

Vivim en un món que és la casa comuna de tots, en el qual es donen unes desigualtats esfereïdores: el 20% de la població mundial disposa del 80% dels recursos del planeta, mentre que el 80% de la població no-més disposa del 20%.

Hem de cooperar generosament amb els països pobres per raó de justícia, per deute que hi tenim per haver-los espoliat i haver estat els causants de molts dels seus mals (esclavitud, colonialisme, monopolis, petroli, religió...) i per pròpia seguretat física. Abans de morir-se de gana marxaran dels seus països i vindran cap als nostres, cap als països rics, i

no hi haurà poder que els aturi.

El camí de la Cooperació amb els països del Tercer Món –el món de la superpoblació, la misèria, la injustícia– és el més assenyat per assolir la pau, el control de la natalitat, per acabar amb la fam, per donar un sentit a la vida de tantes persones que neixen per patir des que veuen la llum del sol, els dolors de la mort.

Un munt d'ONG (organitzacions no governamentals) estan treballant en projectes de Cooperació amb els països del Tercer Món que busquen la participació dels homes i dones implicats per tal que es produeixi el benefici d'aquella sentència: ensenya'ls a pescar, no els donis només el peix per passar la gana d'un dia.

Aquestes ONG es financen amb l'ajuda que aporten diferents particulars i institucions privades i públiques. Estem parlant de Càrites, Intermón, Medicus Mundi, Mans Unides, Creu Roja, Metges Sense Fronteres, i un llarg etcètera.

El Fons Català de Cooperació al Desenvolupament aprova en la seva Assamblea Anual aquells projectes de cooperació que li presenten diferents ONG i ajuntaments i hi aporta finançament econòmic alhora que en segueix el seu estat d'execució. També finança projectes pedagògics d'educació per a la pau, el diàleg intercultural i la prevenció del racisme.

Begur com a poble, com a Ajuntament, ha de demostrar que vol ajudar, que vol participar en aquesta batalla per la justícia. Hem de mostrar que som solidaris amb els que pateixen, amb els que passen gana, amb els que viuen en aquest pou tan fondo i negre que és el Tercer Món.

La resposta d'ara és l'aportació del 0,7% del pressupost ordinari d'ingressos del nostre Ajuntament cap al Fons Català de Cooperació al Desenvolupament. Estem parlant de 3 milions i mig de pessetes que repartides entre 2.924 vilatans ens dona 1.200 ptes. per habitant i any. Pensem que és un mínim esforç que val la pena de fer.

Antoni Bonfill
Representant de l'Ajuntament de Begur en el Fons Català de Cooperació al Desenvolupament

“Ses Falugues” esbós del curs escolar 1993-94

Hem acabat un altre curs escolar a “Ses Falugues” i abans de posarnos a treballar en la preparació d'un nou curs, les persones immerses en el funcionament del centre educatiu, el regidor de Cultura i Ensenyament com a representant de l'Ajuntament, la Junta Directiva de l'Associació de Pares d'Alumnes i les professores del centre, volem fer un petit esbós d'aquest curs que s'ha caracteritzat per la quantitat d'activitats portades a terme amb l'esforç i la col·laboració de tots.

Abans de començar un nou curs escolar i durant la primera reunió amb els pares, les mestres de l'escola infantil, amb el suport del regidor de Cultura i Ensenyament, presentem als pares una proposta de programació d'activitats, si l'accepten es pot portar a terme, tal com s'ha fet durant aquest curs. El treball a les aules de primer cicle d'Educació Infantil, llar d'infants, en els àmbits d'ensenyament-aprenentatge, s'ha fet sobre la base de les àrees següents:

- a) Descoberta d'un mateix.
- b) Descoberta de l'entorn natural i social.
- c) Intercomunicació i llenguatge: llenguatge verbal, llenguatge musical, llenguatge plàstic, llenguatge matemàtic.

Tot un seguit d'activitats sorgides d'aquestes àrees s'han portat a terme: la castanyada al pati del Casino Cultural, el tió a l'escola, la xocolatada al pati de l'escola, l'excursió d'un dia a la Granja Escola Can Pau de Canapost, els recorreguts pel poble, descobrint l'entorn proper i aquelles activitats obertes a tot el poble, com la representació nadalenca de *Dringueu campanes* i *Els pastorets* que tingué lloc al Casino Cultural, la Cercavila de Carnestoltes a la plaça i finalment, com a cloenda de curs, un projecte ambiciós fet realitat, escenificar l'obra *El llibre de la selva* amb el suport dels pares que també es van moure per organitzar el berenar popular al pati de l'escola. Per tot això, aquest curs 1993-94 quedarà en el record de tots aquells que l'hem viscut. Aquest mes de setembre comença el nou curs, i les activitats que es portaran a terme sorgiran de la primera trobada amb els pares. Us hi esperem a tots.

“Ses Falugues”

Heu provat la beguda d'aquest estiu?

Des d'aquest estiu, l'aigua que surt per l'aixeta dels nostres domicilis té un gust i olor ben diferents als dels darrers anys. Les millores introduïdes a la planta potabilitzadora que ens proveeix d'aigua potable són la causa d'aquest sobtat canvi que tots agraïm.

La Mancomunitat d'Aigües

Begur comparteix amb els municipis veïns de Palafrugell, Pals, Regencós i Torrent les instal·lacions de captació d'aigües per al consum. La Mancomunitat d'Aigües s'encarrega d'extreure l'aigua dels pous i potabilitzar-la abans de ser lliurada a cadascun dels municipis. SAUR és l'empresa que té encomanada la gestió del procés de producció i distribució de l'aigua als domicilis.

La Mancomunitat d'Aigües produeix gairebé 5 milions de metres cúbics d'aigua anualment (1 metre cúbic conté 1.000 litres) per un total de 16.000 habitatges i establiments.

Els mesos de juliol i agost s'arriben a produir diàriament 30.000 metres cúbics d'aigua per a una població total propera a les 100.000 persones.

Procedència de l'aigua

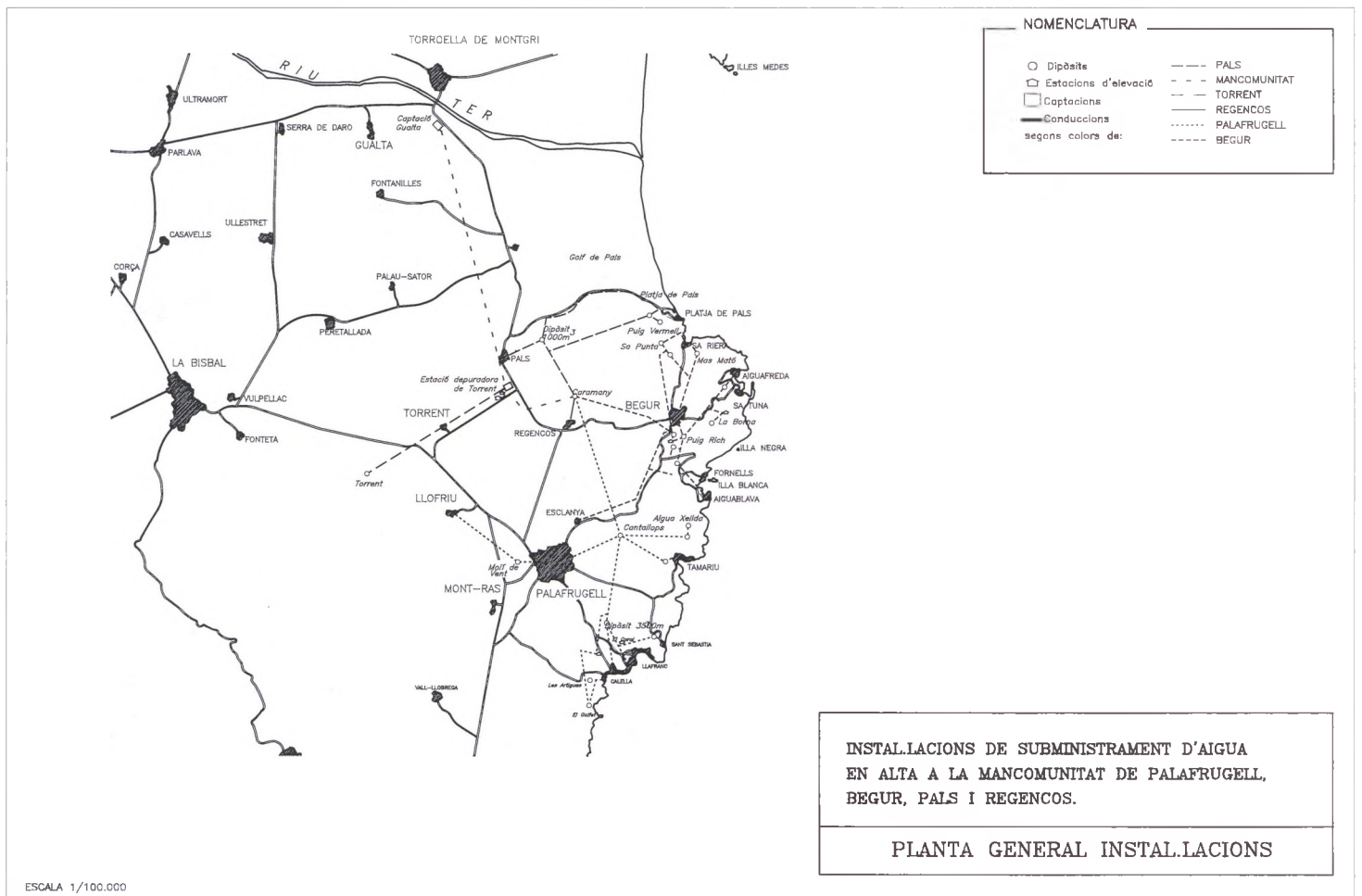
Inicialment la Mancomunitat disposava de diversos pous superficials al municipi de Torrent, construïts els anys 1966-67 i que encara ara proporcionen el 5% del cabal màxim de les instal·lacions. Al final dels anys 60 es van construir dos pous de 150 metres de fondària que exploten l'aqüífer profund de Torrent, utilitzat avui dia com a reserva per a l'estiu i que constitueix el 30% del cabal màxim. El punt més important de captació, des que van entrar en funcionament l'any 1973, són els pous situats al terme municipal de Gualta; anualment s'extreuen d'aquests pous un total de 3,7 milions de metres cúbics, pràcticament el 75% de l'aigua consumida.

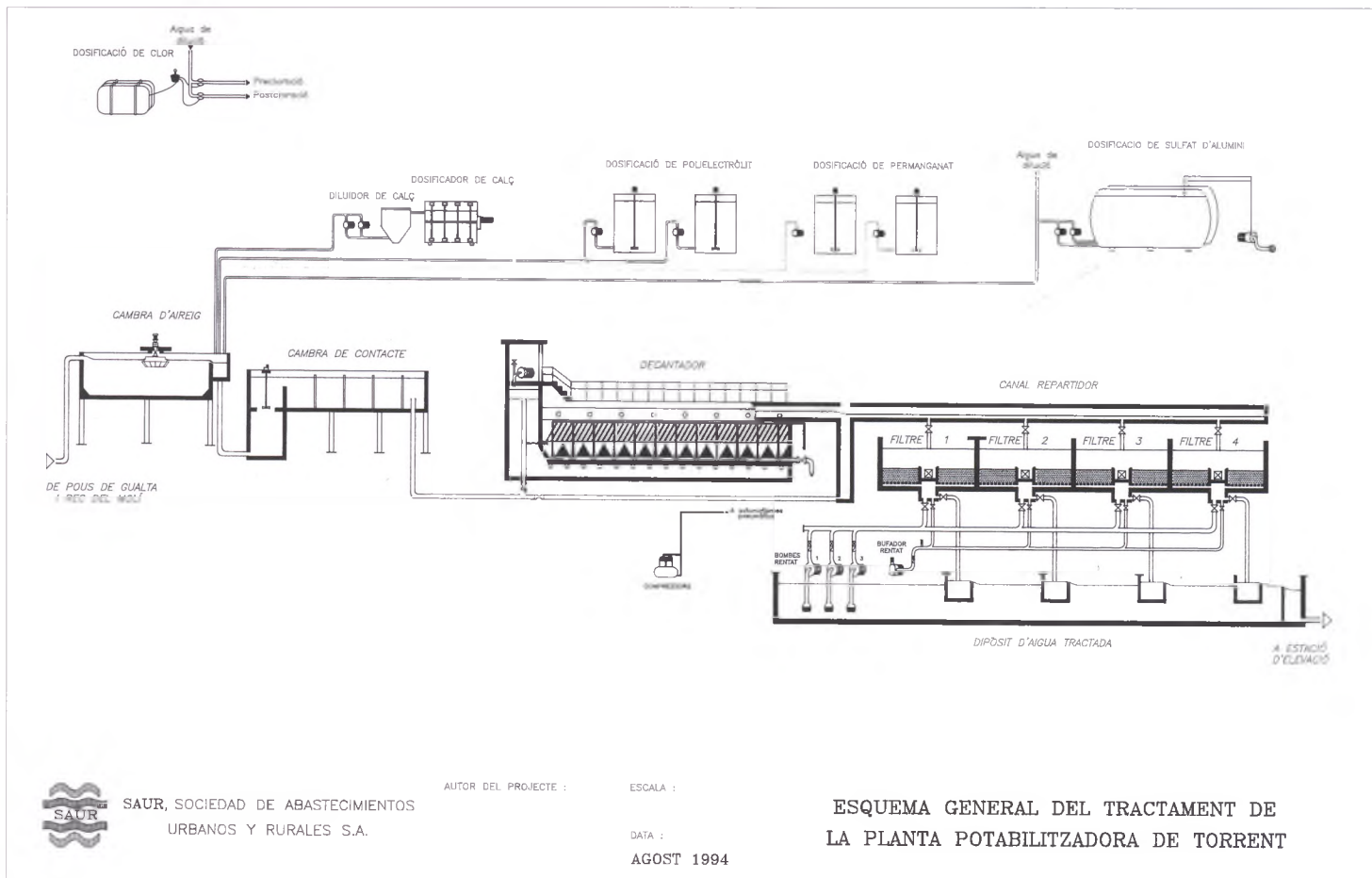
Els pous de Gualta contenen ele-

vades concentracions de ferro i manganès, fet que va obligar l'any 1984 a construir una planta potabilitzadora. D'aquesta manera es va evitar l'aparició de precipitats de ferro i manganès que es produïen amb l'addició de clor, i que donaven un color i aspecte desagradables a l'aigua. Tot i l'eliminació de ferro i manganès, persistia una problemàtica d'olors i sabors a l'aigua que la feia desagradable per a l'ús de boca.

Problemàtica de gustos i olors

Ha estat una preocupació constant de la Mancomunitat i SAUR la millora de la qualitat de l'aigua, i s'han fet nombrosos estudis al respecte. La solució finalment adoptada per millorar el gust de l'aigua va ser conseqüència de les anàlisis realitzades per la Societat General d'Aigües de Barcelona, que van permetre determinar l'origen del problema. Amb un grup de tastadors experts es va

formar un perfil organolèptic de l'aigua abans i després de ser potabilitzada, consisteix en assignar diferents graus de percepció a diversos indicadors de gust: "gust a terra", "aspre", "gust de sal", "gust de clor", "olor a farmacèutic", etc. D'aquesta manera, i mitjançant un sistema expert, es determinen els possibles causants de l'aparició dels gustos i olors detectats.

L'anàlisi de mostres en laboratori permet confirmar el diagnòstic inicial, pas previ per determinar quin és el tractament més adient i fer-ne una simulació al laboratori. L'última etapa del procés consisteix en fer un tast de l'aigua tractada al laboratori i verificar així l'efectivitat de les millores proposades.

El mal gust que es podia apreciar a l'aigua era causat per la presència de diversos compostos orgànics, de nom complicat, que es produïen en reaccionar els elements presents a l'aigua amb el clor afegit per desinfectar-la. La solució proposada consisteix en eliminar els elements que donen origen als compostos que produeixen els gustos i olors mitjançant l'addició d'oxigen a l'aigua i la filtració a través d'un llit de carbó actiu.

Milliores introduïdes a la planta potabilitzadora

El procés de tractament de l'aigua que es va posar en marxa l'any 1984 consisteix en forçar la precipitació de ferro i manganès amb l'addició d'un producte químic oxidant. Un cop precipitats aquests elements, l'aigua travessa un decantador, on les partícules de més pes queden dipositades a la part inferior; posteriorment, l'aigua era filtrada a través d'un llit de sorra i finalment clorada per a una completa desinfecció. Aquesta línia de tractament clàssica permet la completa eliminació del ferro i manganès, que eren els elements no desitjables que inicialment s'havien detectat.

La primera millora introduïda aquest estiu consisteix en afegir oxigen a l'aigua, justament a la sortida dels pous de captació. S'afavoreixen així les condicions òptimes per a l'eliminació biològica de l'amoníac. D'aquesta manera s'evita que en èpoques en què la concentració d'amoníac és elevada, es formin cloramines en afegir clor a l'aigua.

El canvi més important ha consistit en substituir la sorra dels antics fil-

tres per carbó actiu en gra. L'objectiu d'aquest canvi de material filtrant és que els compostos orgànics presents a l'aigua, quedin retinguts a la superfície del carbó. Es tracta d'un procediment molt efectiu, però que requereix una regeneració periòdica del carbó a mesura que la seva superfície queda impregnada dels compostos que es pretenen eliminar de l'aigua. A partir d'aquest moment, no hi ha perill de formació d'elements organoclorats, causants fins ara de bona part del mal gust de l'aigua.

El Servei Municipal d'Aigües

Poques vegades hi ha ocasió de donar a conèixer les millores introduïdes al Servei d'Aigües. Es tracta d'actuacions que no podem percebre directament, com ara passa amb la millora del gust. Des del Servei Municipal d'Aigües - SAUR, us animem a visitar les instal·lacions del Servei, on podreu constatar que la seva gestió obeeix a criteris de màxima professionalitat i contínua innovació tecnològica.

Servei Municipal d'Aigües - SAUR

Agustí Moret i Mont: alcalde i mestre de Begur

Agustí Moret va néixer a Begur l'any 1916, on passà la seva infantesa i joventut, i on es formà professionalment. En un període històric difícil de la història d'aquest país, la dècada dels cinquanta, Moret assumí la màxima responsabilitat que es podia assumir en aquells moments, i concentrà en la seva persona les dues funcions més representatives del poble, juntament a la del capellà: mestre i alcalde. Més tard fou traslladat com a mestre a Tossa de Mar, on fixà la seva residència fins a la jubilació, aleshores, i per raons familiars, anà a viure a Tarragona, ciutat on avui encara resideix. No obstant això, conserva el pis a Tossa, i és en aquest poble on hem mantingut una conversa, per parlar del Begur d'abans.

Senyor Moret, què representa per a vostè Begur?

Malgrat que hi vaig molt poc, és el meu poble nadiu, i hi tinc records inolvidables. Quan el visito la memòria se m'activa, i m'omple de molt bons records. Cada carrer, cada racó del poble m'evoca passatges inesborrables de la meua vida.

Què recorda de la seva infantesa?

Suposo que el pas del temps ajuda a idealitzar les coses. Em ve a la memòria la imatge d'un poble tranquil, de l'escola amb mossèn Jaume Planas i el seu ajudant el senyor Benet. I so-

Els merlets del castell, construïts quan Agustí Moret ocupava l'alcaldia.

bretot, la Tatò, que és tota una institució, i que es mereix tots els reconeixements del món. A ca la Tatò hi anava sovint, embadalit per escoltar com explicava de forma suggerent la Història Sagrada.

Segurament que també hi devien haver penúries, no?

És clar que sí. Però un infant normalment no les percep com ho faria un adult. Jo fins i tot, recordo amb nostal-

gia les llargues cues que havíem de fer per anar a buscar aigua a la font de la plaça. Quan s'hi arribava calia demanar el torn, i ho fèiem amb una frase que segur que la gent més gran del poble recorda: "Qui'm don venda?".

Al cap d'uns anys vostè marxava del poble?

Efectivament, vaig estrenar la meua professió de mestre fora de Begur, però bé que un temps més tard em van nomenar mestre a Begur. Feia les classes a l'escola de nens que hi havia al carrer metge Pi. La meua dona, la Dolors Oliveras, també era mestra a Begur. O sigui érem un matrimoni de mestres.

I després l'alcaldia. Com va anar?

L'alcalde, en Ramon Ponsatí, havia mort, i després d'un curt període de provisionalitat en què ocupà l'alcaldia Joaquim Caner, calgué buscar un substitut. Com sabeu, el mestre, en aquell temps, era una figura prestigiosa dins del poble. Aleshores m'ho van proposar. Jo en principi em resistia, però les insistències, que també venien de Girona, feren que acabés acceptant. Vaig ésser alcalde de l'any 1954 al 1957.

Quines realitzacions més significatives vàreu emprendre des de l'Ajuntament?

Com és lògic en citaré només unes quantes. Una de les que recordo amb més satisfacció fou l'haver solucionat l'etern tema de l'escassetat d'aigua. Vaig anar a Barcelona a entrevistar-me amb tres enginyers de la Confederació Hidràulica, els quals feren un estudi previ. En aquest context voldria esmentar un fet anecdòtic, però que al capdavant va esdevenir fonamental. Un diumenge a l'hora de dinar, amb l'arròs a taula, es van presentar a casa meua els tres enginyers, i em van demanar que els acompanyés a fer unes prospeccions sobre el terreny. Després d'un seguit d'observacions i treballs de camp, els tècnics van determinar que a la carretera de Torrent hi havia una deu d'aigua. Vaig tornar a casa a les sis de la tarda, l'arròs, és clar, s'havia passat,

però aquell dia va significar el principi de la solució del tema de l'aigua per Begur i els pobles de l'entorn.

Què més es féu des de l'Ajuntament?

Un altre tema important fou haver endegat els tràmits per emplaçar una farmàcia a Begur, atès que en aquells moments els begurencs havien d'anar a Pals o a Palafrugell a cercar els medicaments. Un seguit de gestions a Girona van possibilitar que s'establís a Begur la farmàcia, que fou regentada pel senyor Alsina.

L'Ajuntament disposava de pocs recursos econòmics, no?

I tant! Perquè us en feu una idea, quan havia d'anar a Girona a fer gestions, com a alcalde, m'emportava un

entrepà de truita, que em menjava mig amagat a la Devesa de Girona. En tot cas, deixi'm explicar una obra molt emblemàtica que vaig endegar com a alcalde: els merlets que culminen la part superior del castell.

Ningú no va interpretar que aquella obra podia modificar l'estructura original d'un edifici històric?

Jo em vaig assessorar prèviament amb el doctor Pericot, el qual em digué que la reforma "no era històrica, ni anava contra la història". Les obres les féu en Gual, i encara no fa gaires dies, observant la portada del vostre llibre de Begur, vam comentar amb en Gual el seu perfecte estat de conservació.

Si no recordo malament també vàreu intervenir en la compra de l'edifici de les Escoles Velles?

Sí, es tractava d'ampliar l'oferta d'escolarització en una població cada vegada més nombrosa. De fet, reconec que en aquells temps els ajuntaments no podien oferir gaires coses, però nosaltres ens esforçàrem a cobrir el màxim de necessitats.

Per acabar, no heu pensat mai de tornar a viure a Begur?

Vaig deixar de ser alcalde perquè em van traslladar de mestre a Tossa, on he exercit més de vint anys. Ara visc a Tarragona, i a la meua edat és molt complicat tornar a plantejar un canvi de residència. El que sí és cert, és que m'agradaria que quan em toqui m'enterrin a Begur.

Agustí Moret ens explicà moltes més coses, però per qüestions d'espai no les reproduïm. Pensem que ha estat molt convenient i gratificador el fet de conversar amb una persona que en un moment històric ostentà unes funcions de gran responsabilitat a Begur. L'Agustí s'emociona quan parla de Begur. Quan em va rebre a casa seva em demanà que el tutegés, i m'afalagà amb els seus comentaris respecte el llibre que sobre Begur vam publicar l'any passat. Sens dubte, aquell dissabte de juliol Tossa es convertí per unes hores en una part vivent de Begur.

"Qui'm don venda"

Breus apunts en la commemoració del 150è aniversari de la fundació del cos de la Guàrdia Civil

Queda ja llunyana la data del 13 de maig de 1844 en la qual D. Francisco Javier Girón i Ezpeleta, Duc d'Ahumada, va fundar el Cos de la Guàrdia Civil, segons Reial Decret del 28 de març de 1844, institució que des dels primers moments en què l'anterior decret fundacional donés llum verda a la creació del Cos, es va caracteritzar per la seva lluita contra tot tipus de delinqüència, preservant l'ordre públic i la pau social per sobre de convencionalismes polítics.

Al llarg de la seva història, la Guàrdia Civil ha necessitat una constant lluita interna per adaptar-se a les situacions canviants de cada època, però sempre ha restat fidel als principis i ideals pels quals va ésser creada.

En la "cartilla del Guardia Civil" es recull des de l'època fundacional el Reglament del Cos, text bàsic que defineix l'esperit de lleialtat i sacrifici en què està imbuït tot component de la Institució, essent l'honor la principal divisa, tot i que potser avui aquest vocable no tingui la profunditat i l'extensió pròpia de la primera

època del Cos, continua essent el lema de la Guardia Civil i el valor fonamental del Cos.

Els guanys aconseguits a través de grans enfrontaments amb bandolers, revolucionaris, anarquistes i delinqüents de tota mena han estat molts. I en règims tan diversos com monarquies, repúbliques i dictadures, la Institució ha sabut conjugar la seva missió amb la imparcialitat política que sempre l'ha caracteritzat; cap poder s'ha atrevit a suprimir-la o substituir-la ja que per mèrits propis

els seus homes han sabut aconseguir el dret a subsistir dignament en la història passada i recent.

Aquest treball ha estat altament valorat, tot i certs detractors, per tota la societat, tal com ho demostren les recents enquestes que han posat de manifest que la Guàrdia Civil és després de la Corona la segona institució més ben valorada del país.

També queda ja llunyana la data del 10 de setembre de l'any 1920 en què segons un document que hem consultat a l'Arxiu Històric Municipal de Begur, l'alcalde constitucional de

la vila de Begur, el Sr. Josep Massana Mauri, i el cap de la línia de la Guàrdia Civil de Palamós, D. Ildefonso Sánchez Botran, van formalitzar un contracte de lloguer de la casa situada al número 1 del carrer Sant Josep perquè fos utilitzada com a Quarter de la Guàrdia Civil i que actualment es conserva. Van ser moltes les formes precàries i provisionals que es van utilitzar per mantenir la presència de les forces del Cos al poble des de mitjan segle passat en què es va iniciar el desplegament, fins a l'establiment definitiu, i al mateix temps el cost en innumbrables sacrificis humans per a la realització dels serveis que en situacions tan penoses prestaven els seus components.

Fins al 1940, en què per la llei de 15 de març, es va organitzar l'actual Cos de la Guàrdia Civil, s'havien prestat predominantment serveis a zones rurals i disseminats, essent encomanda la missió de la vigilància de les costes i les fronteres per a la repressió del contraban al Cos de Carrabiners, i en integrar-se el citat cos a la Guàrdia Civil a l'anterior data, es va produir un increment de les plantilles d'aquells llocs rurals per cobrir les noves necessitats encomanades a la vigilància dels interessos fiscals de l'Estat, amb augment de personal a la població de Begur. Hi van haver noves remodelacions a l'edifici per a l'allotjament de tot el personal que amb els seus cavalls també allotjats a les quadres del pati del Quarter, cobrien diàriament tots els serveis per la línia de la costa i pels camins rurals, arribant a comptar amb vint efectius a la població.

Amb el pas del temps l'edifici es va anar deteriorant i es va anar quedant amb unes estructures antigues i poc funcionals, per bé que tingué cura de la remodelació la Corporació Local de Begur i els diversos alcaldes que l'han regit, amb els quals la Guàrdia Civil sempre ha tingut i manté un profund respecte i agraïment per la seva continuada tasca de re-

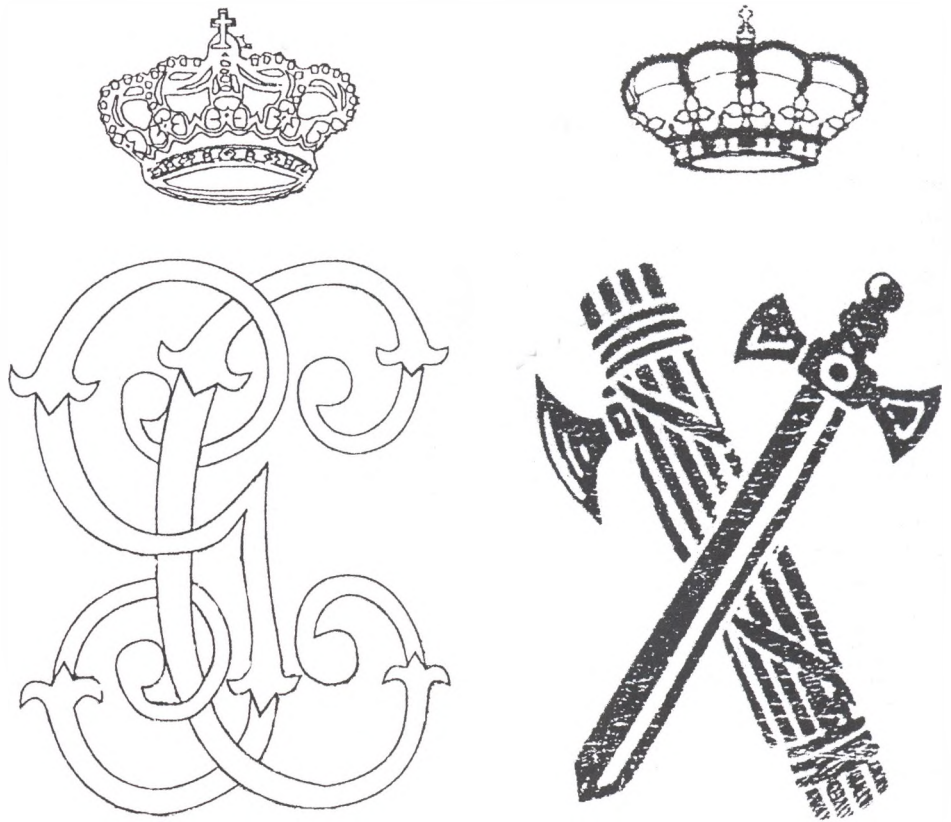
colzament a aquells que vetllen constantment per la seguretat pública de totes les persones.

Aquestes i altres dates significatives de la història, tant en l'àmbit nacional o local, marquen de manera lenta en algunes ocasions i de forma ràpida en d'altres, l'evolució de la Guàrdia Civil que des de les primeres albors de la fundació ha seguit els canvis històrics i socials mantenint allò més genuí de la institució, la seva tradició, els seus Reglaments, la seva *cartilla* i els seus valors morals i espirituals que són: l'honor, la dignitat i l'abnegació, el sacrifici, la disciplina i el servei continuat als altres, sense distinció de raça, sexe, religió o condició social, adaptant-se als canvis que sempre li han imposat l'obligació de complir amb el seu deure i servir la societat com la seva primera raó de ser i d'existir.

Actualment la Guàrdia Civil amb l'avenç tecnològic, continua present a tots els paratges de la geografia nacional i a algunes actuacions internacionals com ara l'embargament del Danubi a l'antiga ex-Iugoslàvia i a la post-guerra d'El Salvador. Amb els moderns mitjans de què disposa, com ara patrulles marítimes, helicòpters i tot tipus de vehicles, els homes del Benemérito Instituto, sobrenom concedit en funció dels múltiples serveis realitzats, continuen tenint aquella seguretat tan enèrgica que garanteix la pau a tot arreu i la convivència entre els ciutadans.

Avui, en aquesta commemoració tan significativa, la Guàrdia Civil de Begur vol retre homenatge a tots els avantpassats que van fer possible arribar a aquest cent cinquanta aniversari tan ple de bones accions, distincions i serveis al llarg de tots aquests anys, i transmetre-ho a les generacions futures; restant sempre a la disposició de tota la població i dels forasters que cada any ens visiten durant les vacances o període de descans en aquesta magnífica vila de paratges bucòlics, preciós racó del cor de la Costa Brava, amb l'únic anhel i finalitat primordial del servei diari a tots els ciutadans sigui on sigui que es trobin.

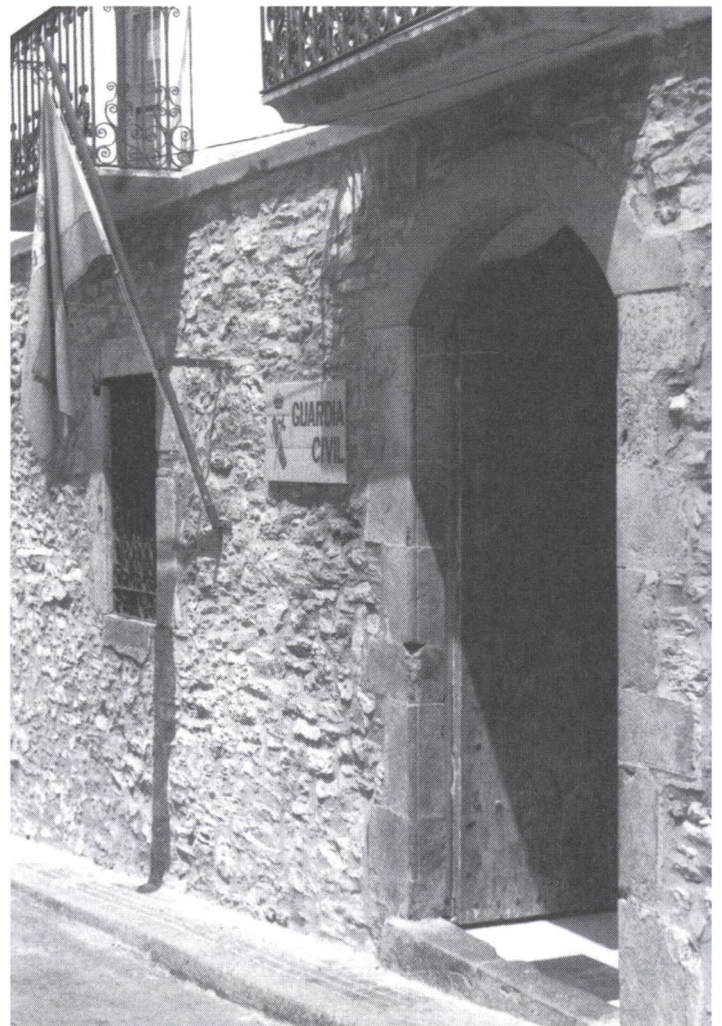
També voldria deixar constància, en nom del 413 Comandament de Girona, de la Quarta Companyia de Palamós, de la Línia de Palafrugell i dels components de la Guàrdia Civil de Begur, de l'agraïment al Con-

L'antic escut de la Guàrdia Civil, i l'actual.

sistori Municipal de la vila de Begur ja que ha tingut l'atenció de concedir-nos una placa commemorativa d'aquest 150è aniversari de la fundació de la Guàrdia Civil, per ser col·locada a la façana principal del Quarter i que serà descoberta el pròxim 12 d'octubre amb motiu de la festa patronal del Cos, la verge del Pilar.

Manuel Cortés López, Sargent Comandant de la Guàrdia Civil de Begur

Dites de Begur

Les dites són una manifestació d'un parlar arrelat a la terra, al país, a unes formes de vida camperoles, bosquetanes, marineres. Es van perdent irremediablement al ritme dels canvis que experimenta la nostra frenètica societat. Encara, però, en podem sentir de tant en tant, i ben espontàniament, en boca d'alguns begurencs. Amb aquest recull completem un segon capítol de dites –vegeu *Es Pedrís Llarg* núm. 25– i esperem fer-ne algun més perquè encara ens en queden.

El món mariner, origen de moltes dites.

JA VINDRÀS A RABASSA MORTA! Es diu a aquella persona que no fa cas del que li diuen donant a entendre que quan hagi fracassat s'adonarà que no tenia raó i tornarà al costat de qui l'ha aconsellat (rabassa = part del soc d'un arbre cobert per la terra).

QUI VINGUI A DARRERA QUE APRETI! Ho diu aquell que ha pensat en les seves conveniències i que es despreocupa de com trobaran les coses els que puguin venir darrera seu.

EN VOLS ÉS MORT I EN TÉ ENCARA VIU. Es diu a aquell que et convi-da però només et fa l'ofertament sense arribar a portar-te el que fa al cas: vi, galetes, cafè...

EN XAU ÉS MORT! Ho diu aquell a qui diuen alguna notícia o fet que ja coneix de fa temps. Quan hom parla de quelcom del que ja tothom n'està assabentat. (Qui seria en Xau?).

SEMBLES EL GAT D'EN MORA. Es diu a aquell que tot ho vol i tot el dels altres enveja.

SI ÉS MAL TEMPS CRIDEM. Ho diu un mateix quan s'ha preparat i equipat convenientment contra qualsevol adversitat. Hom ho diu quan s'aparta de l'acció o de la feina per refugiar-se en una migdiada per exemple.

QUI TÉ MARE MENJA COCA. Ho diu aquell que ha comptat amb la família i no ha quedat penjat o desassistit.

DEMÀ M'AFAITARÀS. Ho diu aquell que veu que li diuen una

mentida o que li volen donar gat per llebre.

ET PENSES QUE TINC UN PA A L'ULL? Ho diu aquell que vol donar a conèixer que no l'han pas enredat, que s'adona de quina és la realitat, i per tant, no l'enganyaran pas.

QUE NO SAPS ON TENS LA MÀ DRETA? Es diu a aquell que s'ha equivocat o ha fet quelcom malament.

EL BEURE MAI FA SED. És una redundància escaient per dir en moments que es beu i menja.

HA SORTIT DE DOS ROVELLS. Es diu d'aquell que té un temperament fort que li fa difícil la bona relació amb els altres.

MORT JO, MORT UN GOS. Ho diu aquell que està satisfet del que ha fet com volent dir: "feliç jo, els altres no m'importen".

JA HA CAGAT LA VACA. Hom ho diu en senyal de desaprovació quan

Les dites sovint transmeten el regust d'un temps passat.

algú expressa quelcom que ja era evident, i per tant no calia dir-ho, o s'equivoca estrepitosament.

JA LA CAGARÀS LA MORT D'ÉS MATXO. Es diu per manifestar desaprovació cap a allò que ha fet una determinada persona, perquè es pensa que allò li portarà desgràcia o que les coses li aniran malament.

ETS L'OLLA DEL MAL CUI-NAR. Es diu d'aquell que sempre es queixa i mai està content de res.

QUINA BERGASSADA! Ho hem sentit dir referit a una persona que parla amb afectació i que té un tarannà poc realista i pràctic.

QUI S'HO MENJA TOT EN UN DIA L'ENDEMÀ BADALLA. Volent dir que cal pensar en el demà encara que avui no et falti res i més aviat et sobri.

DE QUIN PA FAS ROSEGONS. Es diu d'aquell que menysprea coses que no són per menysprear des d'un punt de vista objectiu (rosegó = tros de pa que es deixa després d'haver-lo començat a menjar).

QUE BEUS EN TASSA GROSSA! Es diu per indicar que hom és un innocent que no s'adona que l'enganyen.

MASSA ESCUDELLA! Expressió per dir que es parla massa d'alguna cosa, fet, notícia.

SI ESTÀS FART DE BON TEMPS DIGUES-HO. Es diu a aquell que es queixa quan tot sembla anar bé com volent trencar l'harmonia regnant.

QUE CAGUES GRAS. Es diu a aquell que malversa menjar o diners.

LI VA FER SED. Es diu d'aquell que enveja quelcom d'un altre.

QUINA AVARIA! Es diu quan un hom o una colla o grup ha fet un menjar copiós i no ha deixat res per verd o cru.

Antoni Bonfill

La sala d'exposicions de les Escoles Velles

Un estiu més, la sala d'exposicions Municipal del Centre Cultural Escoles Velles ha tingut una extensa i variada cartellera d'exposicions.

La programació de l'estiu 1994 ha estat encapçalada per l'exposició de Manualitats Artesanals elaborades per l'Escola d'Adults, el Taller de Manualitats i l'Associació Gent Gran.

Del 18 al 29 de juny es va dedicar la sala a nou artistes locals: Rosa Brugada, Gilbert Frigola, Enric Iglesias, Consol Reixach, Marta Vergonyós, Maria Caner, Carme Grifoll, Pere Molina i Jordi Tormo, en

La professora Marisa Cortés obsequià a l'Ajuntament amb un escut del municipi. A la fotografia, amb l'alcalde, Carles Alsina, i el regidor de Cultura, Antoni Bonfill.

una exposició col·lectiva que va permetre contemplar obres realment interessants creades per artistes de Begur.

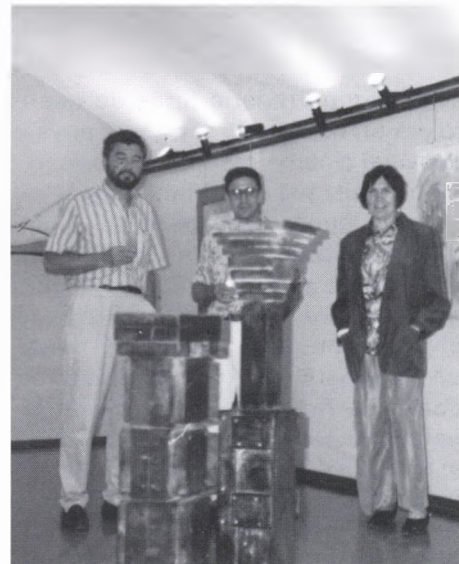
Del 2 al 17 de juliol va exposar Manel Bosch, pintor. Pilar Perdices va exposar els seus quadres juntament amb les escultures d'Alfredo Sánchez durant la segona quinzena de juliol.

Keshava va exhibir els seus vitralls del 2 al 14 d'agost i seguidament, i fins al 28 d'agost, va exposar el pintor de Malgrat de Mar Joan Farré.

Un any més s'ha convocat el concurs d'arts plàstiques "Begur, un tema per a artistes". Les obres participants han estat exposades des del 6 al 19 de setembre. Com ja va essent habitual han estat molts els participants i novament ha estat difícil l'elecció dels guanyadors pels membres del jurat.

Ha clausurat la programació de l'estiu 94 l'exposició: Constructores d'un nou món del Comitè Òscar Romero. És un exponent de persones capdavanteres a l'Amèrica Llatina en aquesta lluita per la justícia social i per un món solidari.

Cal destacar la nombrosa assistència de públic a la Sala d'Exposicions. Hi ha hagut una mitja-

Pilar Perdices i Alfredo Sánchez, amb el regidor de Cultura.

na de 800 persones per cada exposició tot i que alguna ha arribat a sobrepassar el miler de visitants.

Així doncs, un any més, la Sala d'Exposicions Municipal ha pogut reunir artistes diversos que han tingut com a denominador comú un gran èxit de visitants.

Montse Obrador

Humana

Novament l'Ajuntament de Begur col·labora amb Humana, una ONG (Organització No Governamental) que executa projectes de desenvolupament en països del Tercer Món. Aquests projectes estan finançats mitjançant la recollida i posterior venda de roba usada en diferents països d'Europa, entre ells Catalunya.

Totes les peces recollides per Humana són portades al centre de classificació de Parets del Vallès. La classificació es divideix en quatre categories:

- La roba per als projectes d'Humana a Àfrica.
- La roba per a botigues d'Humana.
- La roba per al reciclatge industrial.
- Rebuigs.

Cada peça passa per un minuciós control en la cadena de classificació per assegurar que acabarà a la categoria correcta.

La roba amb destinació a Àfrica es comprimeix en fardells de 450 quilos cada un per fer que la tramesa surti econòmica. Cada fardell és embolicat amb plàstic i pesat. Les peces per a la venda són controlades una vegada més per assegurar la seva qualitat. Després es col·loquen en penjadors per a la seva tramesa a les botigues.

La roba que no anirà a les botigues ni a Àfrica és venuda a les indústries de reciclatge tèxtil tal com està.

Els dos contenidors estan localitzats un a la plaça Forgas i l'altre al Portal d'en Paloma.

La botiga i el contenidor.

“La Gaviota”

Havanera. Lletra i música de Frederic Sirés

Recordo Frederic Sirés de quan jo era un marrec de set o vuit anys i anava al cinema mut a can Mariano, ell amenitzava l'ambient tocant el piano. Algunes vegades la pel·lícula que projectaven no em feia el pes i me n'anava a prop d'ell, tocava gairebé sempre sense solfa, fins i tot improvisant, però al piano hi havia un llum petit, just per il·luminar la partitura. Anava tocant i mirant la pantalla de cine, algunes vegades, moltes, fumava sense treure's la cigarreta de la boca i el fum que li pujava cara amunt li feia tancar l'ull dret.

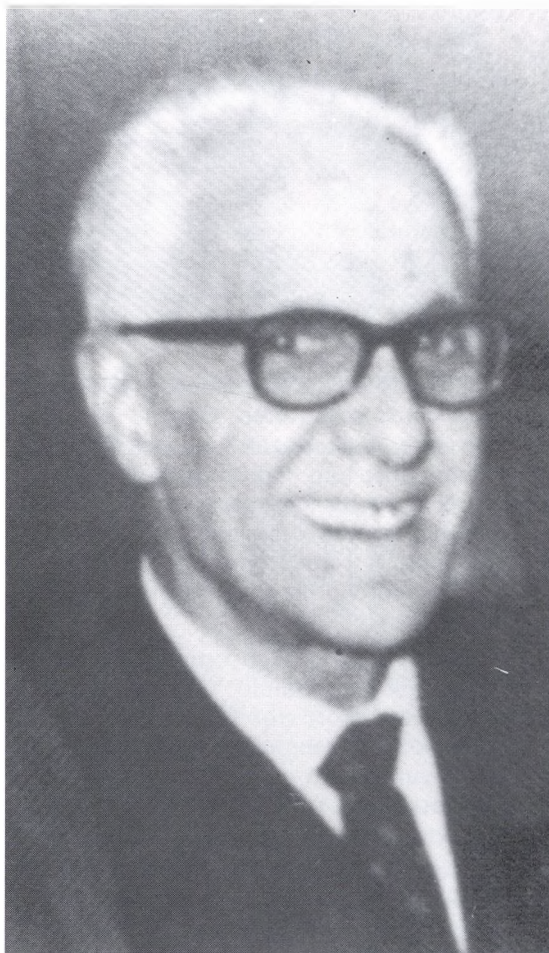
No és pas que jo tingués gaires contactes amb en Frederic, perquè ell era molt més gran que jo, i a més, visqué molts anys a Palafrugell, però, això no vol dir que no hagi pogut saber moltes coses d'ell, sobretot dels trets del seu caràcter humil, de la seva bonhomia i, naturalment, de les seves grans dotes musicals. Sé per persones que varen relacionar-se molt amb ell, que era d'un tracte molt afable, que quedava com embadalit quan es posava a tocar el piano amb els ulls tancats. També m'han dit que era d'esperit romàntic i enamoradís.

Tot això ho corrobora la composició de la seva havanera “La Gaviota” de delicada inspiració, conseqüència del seu enamorament per una cosina de Cuba que l'any 1928 passà una bona temporada a Begur.

Quan ella se'n va anar, ell va escriure:

“Gaviota que muy ligera vas volando sobre el mar y con tu rápido vuelo muy pronto vas a llegar a la playa de mis sueños en donde mi amor está, la niña de bellos ojos la princesa del lugar... (continua)”.

Les primeres cantades d'aquesta bonica composició les recordo de quan algunes nits d'estiu dels anys 1929 o 1930 cantaven, per plaer, a casa d'en Frederic amb les finestres obertes, les germanes Antònia i Isabel Marquès, algunes vegades

amb la Rosa Plaja, acompanyades per en Josep Busquets al violí, en Joan Esponellà al contrabaix, i el mestre Sirés al piano. És d'un record deliciós inesborrable. En Frederic amb el seu èxit ja es donà per satisfet i deixà sense enregistrar a la societat d'autors la seva obra.

Vingueren uns anys molt tristos i desgraciats i en Sirés va preocupar-se poc de la seva composició i quedà gairebé oblidada.

Quan ens vàrem refer una mica de tot el desgavell de les guerres que ens van vexar i per compensar l'enyorança van començar a cantar-se les cançons velles, cançons anomenades de taverna, valsos i havaneres, sortiren molts grups i cantants de tot arreu, d'entre tants en sobresortiren alguns com en Serrat, en Lluís Llach i també la Marina Rossell. La Marina degué sentir alguna vegada “La

Gaviota” li va agradar i la va incloure en el seu repertori, i ignorant la procedència la presentava com a cançó popular catalana anònima. Catalana perquè fou traduïda, ja que l'original era en castellà. Va agradar molt i la popularitzà tant que el públic quan la demanava ja deia *La Gavina* de la Marina Rossell. Aquells que en sabem la història ens dol aquesta indiferència vers l'autor.

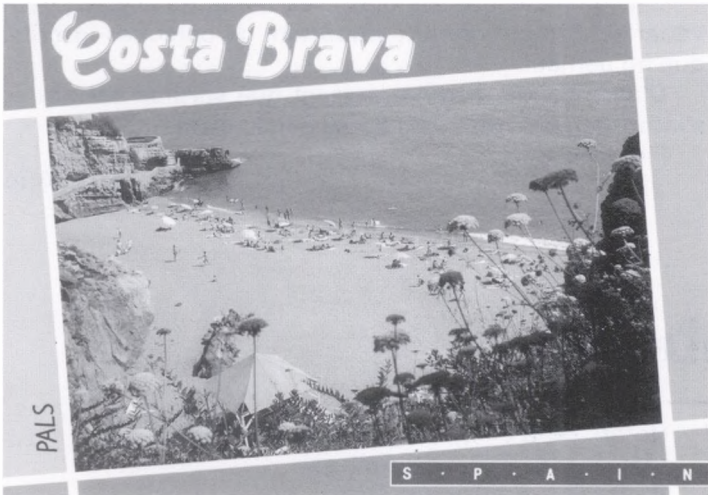
Mireu, només aquest mes de juny passat he viscut dues experiències d'aquesta deficiència. Un dels primers dies del mes, en un programa de ràdio el locutor tenia una xerrada amb una senyora gran a la qual per obsequiar-la li preguntà quina cançó li agradaria escoltar i ella digué: “La Gavina” de la Marina Rossell.

Cap al final del mateix mes a TV3, van emetre un dels últims programes d'un *Tomb per la vida* d'en Puyal. Em va agradar molt perquè el personatge central era, el per mi molt admirat Josep Ma. Ainaud de Lasarte, historiador, home de gran cultura i d'un tarannà agradabilíssim. Entre les moltes coses que explicà digué que la seva afecció preferida era la música i en demostrà grans coneixaments parlant d'obres musicals anomenant els títols i els seus autors. També saberem que era un gran entusiasta dels tangos i també n'anomenava títols i autors. En un moment donat s'escoltà l'havanera *La Gavina*, i ell digué: “Home! Aquesta és la veu de la Marina Rossell cantant *La Gavina*”. Ja sé que el Sr. Ainaud es dedica a l'història “grossa” però en totes les èpoques els petits detalls han ajudat i m'hagués agradat molt que hagués dit: “Home! d'en Frederic Sirés”.

Em sembla que puc dir en nom de tots els que vàrem tenir la sort de conèixer el mestre Sirés: Frederic el nostre sincer record i reconeixement.

J.C. Riera

Donem a Begur allò que és de Begur... i a Pals allò que és de Pals

El dia 4 de juny de 1992, l'alcalde del nostre poble –Carles Alsina– i el de Pals –Pere Servià–, signaven a Barcelona l'acord que posava fi al tema dels límits territorials entre els termes de Begur i Pals (vegeu la transcripció de l'acta a l'editorial d'*Es Pedris Llarg*, número 21, del mes de setembre de 1992).

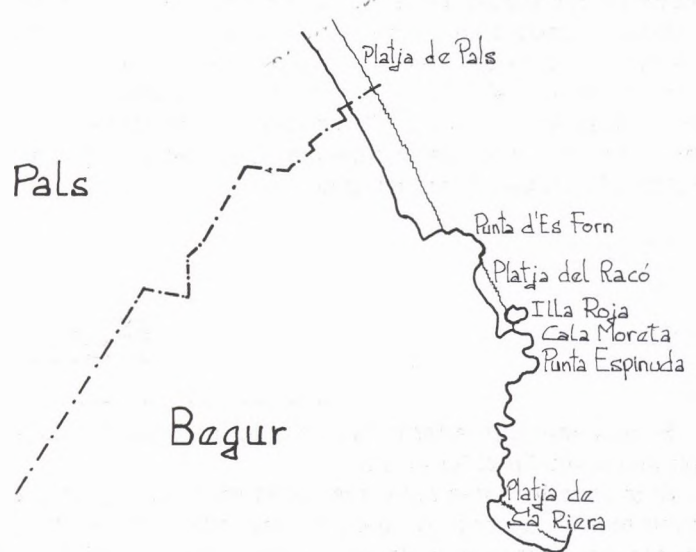
Doncs bé, ja han passat més de dos anys i encara trobem postals que enganyen el turista de fora i d'aquí, ja que com es pot veure a les il·lustracions, aquestes postals diuen clarament Pals a la platja del Racó i a l'illa Roja, a la part dorsal d'aquestes ho "clarifica", encara millor: platja de Pals (Costa Brava).

Només hi ha de veritat el nom de Costa Brava, ja que la resta pertany al terme municipal de Begur, tal com es pot veure en el gràfic costaner adjunt que reproduïx els límits de l'acord.

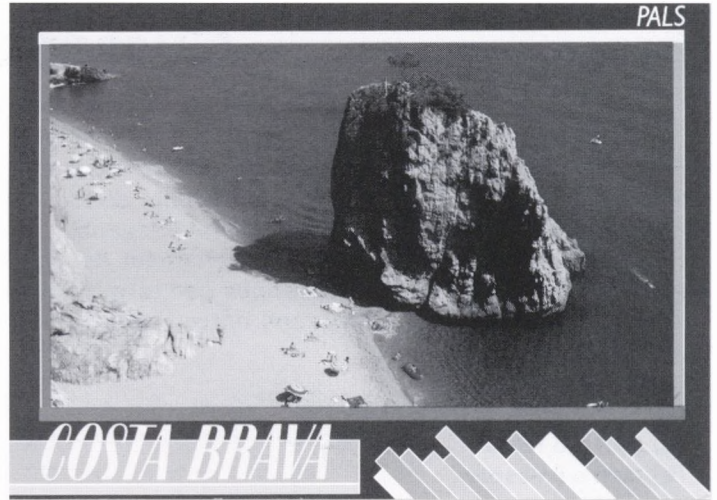
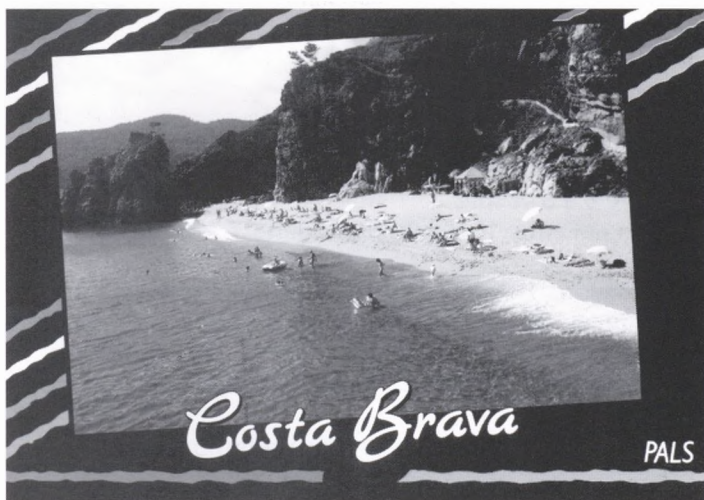
De tota manera (per aquells que diguin que dos anys encara és poc temps per retirar-les del mercat) l'acord era per establir definitivament un límit concret, ja que era un problema que s'arrossegava des de feia molt de temps, però mai no s'havia qüestionat la municipalitat beguren-

ca de la platja del Racó o de l'illa Roja.

**Pere Carreras
"Pedrito"**

Pedrito

Català per a adults 1994-95

Aquesta segona quinzena de setembre començaran com els últims anys les matriculacions de les persones que vulguin adquirir o ampliar el coneixement oral i escrit de la llengua catalana.

A diferència de l'any passat el curs s'estructurarà en dos mòduls o parts de 45 h cadascuna, de manera que les persones interessades podran apuntar-se a tots dos o només a un, d'acord amb els seus interessos. El primer mòdul, dit S2, consistirà en un repàs del nivell B (curs de coneixements bàsics) i s'impartirà des de l'octubre fins al gener. El segon mòdul, dit S3, oferirà una primera entrada en el nivell C (nivell de coneixements mitjans) i s'iniciarà el febrer i acabarà el mes de juny.

Els dies proposats per a les classes són el dilluns i dimecres.

L'horari proposat és de 15.30 a 17 h.

El preu de la matrícula és:

S2: 3.750 pta.

S3: 6.750 pta.

Cal remarcar que els dies i les hores de classe poden variar si hi ha un nombre important de persones inscrites que ho demani.

D'altra banda, tingueu present que sortiran cartells on s'informarà dels dies i les hores d'inscripció.

Fins ben aviat.

Núria Aupi

Fem labors

Si vols aprendre a fer mitja, ganxet, punt de creu, canviar una cremallera, fer un trau...

Si ja saps fer totes aquestes coses però tens ganes de reunir-te amb un grup de gent per treballar totes juntes i així sempre aprendre quelcom nou, apunta't a fer labors.

Preu: gratuït

Horari: cada dilluns de 3.30 a 7 de la tarda

Lloc de classe: Casino Cultural

Profesora: Montse Henarejos

Inici del curs: 3 d'octubre

Inscripcions: Ajuntament. Senyoreta Lis Arnau. Merceria ca la Tató.

Alfabetització

Saber llegir i escriure és un dret i una necessitat, per a tothom, en la nostra societat. Qualsevol persona que no en sabia i n'ha après reconeix la inconscient marginació en què es trobava. Tots els que saben d'algun familiar o amiatat que es troba en aquesta situació, informeu-lo d'aquest curs i animeu-lo a assistir-hi.

Inscripció: Centre cultural "Escoles Velles", a la Senyora Rosa Vilà, de 5 a 9 de la tarda.

Preu: gratuït

Dies d'inscripció: del 20 al 27 de setembre

Horari de classe: de dilluns a dijous de 3 a 5 de la tarda.

Lloc de classe: Casino Cultural

Profesora: Rosa Vilà

Les classes començaran el dia 3 d'octubre (dilluns).

Curset artesanal

Amb la intenció de contribuir a l'enriquiment personal, l'expressió de la creativitat, el conreu de les tècniques artesanals i la sana convivència en el temps lliure de tots els adults que ho vulguin, s'organitza un curset artesanal.

Per garantir la qualitat i el bon funcionament del curs, les places són limitades a 12 persones per torn. El curs constarà de 3 períodes compresos entre l'octubre i el maig.

Preu: 1.500 pta

Horari: dilluns, en dos torns:

a) de 4 a 6 tarda

b) de 6 a 8 vespre

I els divendres:

a) de 4 a 6 tarda

b) de 6 a 8 vespre

Inici del curs: 10 d'octubre (dilluns) i 7 d'octubre (divendres).

Profesora: Senyora Marisa Cortés de Navarro

Requisits per matricular-se: cal portar el núm. del DNI, el núm. de compte bancari per efectuar els pagaments.

Inscripcions: a l'oficina de serveis econòmics de l'ajuntament.

Dies d'inscripció del 20 al 27 de setembre.

Horari d'inscripció: de 10 a 1 del matí.